

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж2 371/23
5.7.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Сање Агатоновић, председника већа и судија Данице Косовац и Весне Секулић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душко Мартиновић, адвокат из Лазаревца, Воке Савић бб, против туженог ББ из ..., ради издржавања, одлучујући о жалби тужиле изјављеној против пресуде Основног суда у Лазаревцу П2 88/23 од 12.4.2023. године, у седници већа одржаној дана 5.7.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиле и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Лазаревцу П2 88/23 од 12.4.2023. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П2 88/23 од 12.4.2023. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужилци на име свог доприноса за издржавање плаћа 30% од пензије, умањене за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање коју остварује код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање почев од дана подношења тужбе 30.3.2023. године, па убудуће сваког 1. до 15. у месецу за текући месец и да доспеле рате плати одједном на означени број текућег рачуна тужиле.

Благовремено изјављеном жалбом тужилца је побијала првостепену пресуду из свих разлога прописаних чланом 373 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, бр. 72/11....18/20). Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражила.

Испитујући правилност првостепене пресуде, сагласно овлашћењима прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку у вези са одредбом члана 202 - 207 Породичног закона (“Службени гласник РС”; бр. 18/05, 72/11 и 6/15), Апелациони суд је оценио да жалба тужиле није основана.

Током првостепеног поступка нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, тако да се она неосновано побија и указивањем на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању и стању у списима, пресудом Другог основног суда у Београду – Судске јединице у Лазаревцу П2 870/11 од 14.6.2012. године, разведен је брак парничних странака закључен дана 13.1.2001. године и обавезан је тужени да на име доприноса за издржавање тужиље плаћа месечно 25% од редовних месечних примања која остварује умањене за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање почев од дана подношења тужбе 14.7.2011. године, а обавеза туженог може трајати најдуже пет година. Обавеза туженог да издржава тужиљу продужена је пресудом Основног суда у Лазаревцу П2 117/16 од 5.6.2017. године правноснажном дана 10.8.2017. године и истом је обавезан тужени да за издржавање тужиље плаћа месечно 25% од пензије коју прима почев од дана подношења тужбе 7.5.2016. године, па убудуће. Правноснажном пресудом Основног суда у Лазаревцу П2 61/18 од 13.5.2020. године обавезан је тужени да за издржавање тужиље плаћа месечно 15% од пензије умањене за порезе и доприносе коју остварује код Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, најдуже пет година рачунајући од 22.3.2018. године. Тужиља је трајно и потпуно неспособна за рад и пре закључења брака са туженим издржавао је бивши супруг ВВ по пресуди Петог општинског суда у Београду П2 130/03. Тужиља поседује кућу у којој живи, а из претходног брака има сина који је ожењен и има двоје деце, запослен је и живи у ..., код њеног првог супруга. Тужиља пати од биполарног поремећаја, због свог здравственог стања је под сталном терапијом и контролом психијатра и нема средстава за живот. Тужени не поседује непокретности, живи код унука у његовој кући који му финансијски помаже, рачуне није у могућности да плаћа, јер је задужен кредитом са месечном ратом од 14.500,00 динара, као и позајмицом од Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање у износу од 5.500,00 динара месечно. Кредит је подигао за адаптацију куће у којој живи, јер је била недовршена, због чега је морао да уради купатило, степениште, кухињу и једну собу. Због здравствених проблема тужени на месечном нивоу за "пумпицу" издаваја 15.000,00 динара, јер је асматиچار. Тужбом поднетом дана 30.3.2023. године у овом поступку тужиља је захтевала продужење обавезе туженог да је издржава почев од 30.3.2023. године, па убудуће.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредаба члана 151 и члана 163 став 2 и 3 Породичног закона оценио да је тужиљино право на издржавање од туженог престало истеком последњег дана законског рока 22.3.2023. године, да је тужба за продужење обавезе издржавања поднета дана 30.3.2023. године, када је издржавање већ престало, па како је захтев неблагоприятно поднет исти је као неоснован одбијен. Првостепени суд је оценио да се не може накнадно захтевати конституисање обавезе супружничког издржавања, уколико је таква обавеза престала по закону истеком времена трајања и не може се поново остварити.

По оцени Апелационог суда, првостепени суд је на правилно и потпуно

утврђено чињенично стање правилно применио материјално право дајући за своју одлуку разлоге које у целости прихвата Апелациони суд и сходно члану 396 став 2 Закона о парничном поступку на исте упућује.

Одредбом члана 163 став 2 Породичног закона прописано је да издржавање супружника после престанка брака не може трајати дуже од пет година, док је ставом 3 истог члана прописано да изузетно, издржавање супружника по престанку брака може се продужити и после истека рока од пет година, ако нарочито оправдани разлози спречавају супружника повериоца издржавања да ради.

Одредбом члана 167 став 1 тачка 1 Породичног закона прописано је да издржавање престаје када истекне време трајања.

Према утврђеном чињеничном стању, издржавање тужиље било је одређено правноснажном судском одлуком Основног суда у Лазаревцу П2 61/18 од 13.5.2020. године почев од 22.3.2018. године. Тужиља је тужбом у овом спору поднетом дана 30.3.2023. године тражила продужење обавезе туженог да је издржава. Међутим, издржавање тужиље одређено претходном правноснажном судском одлуком у трајању од најдуже пет година престало је са даном 22.3.2023. године, када је истекао рок у смислу цитиране одредбе члана 163 Породичног закона, па је првостепени суд правилно закључио да је са тим даном престало право тужиље на издржавање. Осим тога, без обзира да ли је издржавање ограничено или неограничено судском одлуком, трајање супружничког издржавања ограничено је на пет година, па како је исто престало по самом закону, оно се не може продужити у складу са цитираним одредбама Породичног закона.

Неосновано је жалбено указивање на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну примену материјалног права указивањем да је тужиља из оправданих разлога због здравственог стања пропустила рок за подношење тужбе за продужење издржавања, јер истеком законског рока, без захтева повериоца издржавања који се мора поднети до истека рока од пет година издржавање не може бити продужено.

Без утицаја су жалбени наводи да првостепени суд није извео доказ вештачењем ради оцене здравственог стања тужиље и њене неспособности за рад, јер је тужиља поднела тужбу у моменту када је издржавање већ било престало, због чега је првостепени суд правилно закључио да је тужбени захтев неоснован. Како је тужиљино право на издржавање законом ограничено на рок од пет година и истеком тог рока без благовремено поднетог захтева за продужење исто не може бити продужено, па у конкретном случају није ни било места испитивању испуњености услова за продужење издржавања у смислу одредбе члана 163 став 3 Породичног закона због постојања нарочито оправданих разлога који тужиљу спречавају да ради с обзиром на њено здравствено стање, па је правилно првостепени суд применом наведених законских одредби закључио да је тужбени захтев за продужење супружничког издржавања неоснован.

Приликом доношења одлуке Апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер су исти без утицаја на могућност другачијег

пресуђења.

На основу изложеног, применом члана 390 у вези са чланом 387 став 1 тачка 2 Закона о парничном поступку одлучено је као у првом ставу изреке ове пресуде.

Како тужила није успела са жалбом, то је сходно члану 165 став 1 у вези са чланом 153 Закона о парничном поступку као неоснован одбијен њен захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка, одлуком садржаном у другом ставу изреке.

Председник већа-судија
Сања Агатоновић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић